

Alzina Surera

La surera és una espècie pròpia de la regió mediterrània que necessita hiverns més humits i suaus que no pas l'alzina. Es tracta d'una espècie calcífuga i, per tant, es troba sobre sòls àcids i sense calç, anomenats silicis.

Les alzines sureres s'exploten des de l'antiguitat. Però a mitjan segle XVIII, amb l'aparició del tap de suro i la creixent demanda internacional del producte, aquesta espècie forestal comença a aprofitar-se de manera molt més intensiva.

Els principals productes de la surera que s'aprofiten són l'escorça i els fruits. De l'escorça, se n'extreu el suro. En la primera pelada s'obté el pelegrí, un material de baixa qualitat que no es pot fer servir per elaborar taps. Es pot utilitzar triturat o per fer aglomerats.

Les pelades següents es fan, aproximadament, cada 12 anys, de manera completament manual, i permeten extreure un suro de qualitat suficient per a tots els usos; especialment, per fer-ne taps d'ampolles de vi i cava.

Els fruits de la surera, les glans, són l'aliment de diversos animals, entre els quals destaquen els porcs.

La fusta té una densitat elevada. Es fa servir, entre d'altres, a la torneria, a les drassanes (ja que suporta molt bé la immersió en aigua sense podrir-se) i com a llenya (ja que té un potencial calorífic elevat).

L'alzina surera és un dels pocs arbres capaços de rebrotar després d'un incendi, gràcies a l'escorça de suro, que actua com un aïllant tèrmic i impedeix que les altes temperatures afectin els teixits vitals.

Pela del suro

L'operació de pelar el suro es fa durant l'estiu. La feina consisteix a fer un tall circular al tronc de l'arbre amb la destral, esqueixar longitudinalment l'escorça i treure el suro amb l'ajut del mànec de la destral o d'un bastó.

Cap d'Ase:

El **cap d'ase**, **cabeçuda**, **tomaní**, **tomanyí** o **timosa** en rossellonès (*Lavandula stoechas*) és una planta de la família de les lamiàcies. El nom de *stoechas* ve de les Illes Stoehades. Aquestes illes estan disposades de la mateixa forma que ho fan les flors de la planta (en línia). *Stoichas* significa "alineades".

Virtuds i usos:

Són similars als de la lavanda. És una planta que des de sempre havia estat a la farmaciola natural de les cases. Utilitzada principalment com a antisèptic general, en l'aparició de malalties infectivocontagioses, infeccions genèriques o infeccions inespecífiques, tant en persones com en animals.

Un dels preparats més utilitzats antigament era l'aerosol, la part aèria o tija florida de la planta es feia bullir en aigua o es posava sobre brasa viva, i la persona o animal inspiraven aquell vapor o fum aromàtic.

Era motl utilitzat per a frenar els refredats ja que provoca una notòria descongestió nasofaríngia i brancopulmonar, o amb finalitat profilàctica per prevenir la pneumònia.

De manera habitual també s'ha usat per tal de combatre afeccions musculars, preferentment, les contusions, els dolors articulars, els dolors musculars. A partir de la part aèria o la tija es preparen tintures alcohòliques (maceració de la planta en alcohol de 96º).

Receptes naturals:

Podem elaborar un alcohol de lavanda, espígol, caps d'ase que podem utilitzar com a ambientador o per a fer inhalacions, posant-ne en un mocador, o unes gotes en el coixí abans d'anar a dormir. Ens ajudarà a calmar els nervis i a combatre els símptomes del refredat.

Ho farem a una proporció 1:5, és a dir, per una part de flors de lavanda posarem cinc parts d'alcohol de 96º. Ho deixem macerar dins de casa, durant deu dies, ho filtrem i ho guardem ben tapat.

Ingredients

- 100ml alcohol de 96º
- 20 g de flors de lavanda seques
- 25 gotes oli essencial de lavanda